

konstruktioner i dag og hele det område og pegede på en række kvaliteter ved det.

Nu har hr. Ole Stavad jo været med til at tage et medansvar for en ny struktur, altså det kommunale danmarkskort, som indebærer større kommuner. Og det foredrag, vi fik her fra hr. Ole Stavad – det blev jeg faktisk lidt ked af – var, som om det var fuldstændig upåvirket af, at vi i enighed laver et nyt danmarkskort med under 100 kommuner, altså større kommuner, som jo forhåbentlig kan løse langt større opgaver, end man har kunnet indtil nu.

Gør det slet ikke indtryk? Er det slet ikke trængt ind i den socialdemokratiske verden, at det kunne betyde forandring, at det kunne være hensigtsmæssigt med forandringen, eller kan vi stadig væk høre det samme foredrag om det tredje ledes fortræffeligheder osv.?

Jeg havde håbet, at invitationen til samarbejde havde påvirket den der grammofonplade en anelse. Jeg synes bare ikke, jeg hørte det.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Hvis det er sådan, at hr. Leif Mikkelsen har haft en forventning om, at fordi vi på et område, hvor vi er enige, indgår en aftale, og at det så vil betyde, at vi lægger os et stykke fra Venstres synspunkt der, hvor vi er uenige, så er det en misforståelse.

Jeg forstår egentlig ikke hr. Leif Mikkelsens spørgsmål med baggrund i min ordførertale. For det, jeg talte om, var konstruktionen inden for regionen, altså den del, som regeringen har valgt at placere i regionen. Jeg forstår ikke, at man så bygger den sundhedsopgave op på en måde, så man ikke har nogen som helst mulighed for at påvirke økonomisiden; at man lægger en stærk spændetrøje ned over, hvordan man skal organisere sit eget arbejde; at man forhindrer, at de opgaver, som regeringen og Dansk Folkeparti har valgt at tillægge regionerne, bliver inden for nogle rammer. Jeg troede, at også Venstre var enig i behovet for en dynamisk regionalpolitik i den globaliserede verden med de videnssamfund, som er udviklet, som har stærke drivkræfter imod nogle få meget store byer. Det troede jeg faktisk Venstre også var enig i. Derfor forstår jeg det ikke.

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Må jeg forstå hr. Ole Stavads svar derhen, at hr. Ole Stavad sådan set er enig i de opgaver, der ligger i regionerne, at det er dem, regionerne bør have i den nye struktur, men at det blot handler om de vilkår, det virker under? Det kunne være nyttigt at få det afklaret.

Og så et tillægsspørgsmål: Kan hr. Ole Stavad ikke se noget som helst godt i, at vi får givet sundhedssektoren den nye dimension, at kommunerne får et medansvar? Kan hr. Ole Stavad slet ikke erindre sig den kassetænkning, der har fundet sted, hvor hvem der skulle betale var afhængig af, om man nu fik en patient til at ligge i den ene eller den anden seng? For jeg har ikke hørt hr. Ole Stavad sige noget godt, og det undrer mig egentlig. Jeg mener egentlig, vi godt kunne finde noget godt. Kan hr. Ole Stavad slet ikke se noget godt i det at få medansvar og fjerne kassetænkning og ikke bare sige, at det burde være, som det var?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Nu er det en lang dag, vi er i gang med her. Jeg har prøvet at gøre mig umage med ikke at gentage det, som jeg sagde i den første ordførertale, jeg havde, omkring opgaveflytninger, hvor vi mener, miljøet skal placeres, sociale forhold, veje osv. Så det vil jeg tro at hr. Leif Mikkelsen godt kan huske at jeg har sagt, hvis han lige tænker tilbage. Det behøver ikke gentages en hel masse gange.

Når så hr. Leif Mikkelsen spørger: Jamen er det ikke godt, vi kommer kassetænkning, alt efter hvilken seng man ligger i, til livs? så er det jo det, vi *ikke* gør. Det er det, vi *ikke* gør. Det er jo derfor, jeg sagde: Jeg kan godt se ideen i at give kommunerne et medansvar på nogle områder; også økonomiske, når borgerne er i kontakt med sundhedsvæsenet. Men da det er meget små beløb, uanset hvor klogt kommunerne opfører sig, så bliver det stadig væk interessant, om man kan tjene penge på det, som hr. Leif Mikkelsen kalder kassetænkning.

Det kan aldrig i den her konstruktion blive en god forretning for kommunerne at gøre det rigtige, og det er derfor, jeg siger: Skulle vi ikke prøve at se på, om man måske i stedet for at lave 60 millioner regninger så skal ned på 500.000 regninger, men til gengæld skal det så være på områder, hvor kommunerne rent faktisk kan påvirke adfærden?